

MARSALL LÁSZLÓ

A fiam

halálának tizedik évfordulójára

*Ma újra a fiam...
Meg-megjelenik egy-egy gondolat? kép?
látomás-cafat szabdalta repedésben.
De ez mégsem így igaz.*

*Közelebb van; valahol a szemszög-
s látótér határa homályos peremén,
és mintha a szájpadráson érezném
jelenléte szagát meg ízét.
Hirtelen odakapom fejemet
visszahúzódk azonosan sebesen.
Lehunyom szememet, máris itt áll előttem,
szinte hallom a lélegzését.
Hunyorogni kezdek lassan ravaszul,
szűk pillarésben fakózőld pólóing csak,
vajon az övé? ráemelem szememet
gyorsan – vipera-támadás –
már-már erőszakosan „most megvagy!”
A tv sötét képernyőjét látom: fehér
ajtó-él tükröződik, de mintha mozogna.
Egyoldalú reménytelen szembekötődés.
Öklömre a fejemet! Hátha a képzelet megsegített.
Háttal felém térdel a padlón,
egy mozdonyt, parányi autót tologat?
Ismerem azt a kék ruhát, két lábszárat
a cipőt is! – de arca ködlik foszlik
Istenem, nem tudok arca elé kerülni!
Még a szigorú felidézés módja is elhagy?
Valaki mefisztói gonosz doktor átszúrta
a „mostok” rostját az idő felületét,
s a múltból átszivattyúzta lényed
részleteit, s avval ma beoltott engem?*

*„Emléked örökké él” jegyzés sírfeliratokon
Emlék? – Node miféle sarlatán badarság
„örökké él” – hogyan? Csupa kudarc.
Miért nemzetelek, ha nem vagy,
s ha nem vagy, miért vagy ilyen cudarul,
létezve nem-létezőben, távolodóban.
Botrány. El kell viselni ezt is.*

Új temetkezés

Ha most egy ócska kocsmában
 vagy egy száz-csillagos étteremben
 együtt iszogatva lórét amott
 s emitt Martinit, whiskyt
 elvinnék egy ocsondék rongya pártváltó gazembert a temetőbe,
 s tojva a humanitásra, temető-kapuzárás után is
 leütném s dobnám rák elrágta volt feleségem és halott fiam
 közös – akkor már volt virágzó – sírjába
 ezt az élve idefenti dögöt, –
 természetesen életfogytra ítélne az élők törvénye
 – de csak élők hitelesítik! –
 Vajon a halottak anti-törvénye
 – ha van – nem ugrana-e ki a gödörből, mint a „vén Márkus”
 megdühödve rám a gyalázásért,
 és ettől életre vált fiam, volt feleségem,
 nem ütnének-e oda! le! régi lábszárcsonttal –
 „kissé mindig halott a költő, még a gazember is az”?
 Ők meg sokéves álom után ócska kocsmában
 obyor zeneteremben lórét nyakalva
 illetve száz-csillagos szállodában élnek idefönt,
 kijárna nekik, – élők!
 Lent meg a fejjel-lefelé Juszticia
 égnek álló mérlege egyik serpenyőjében én,
 a másikában az ocsondék pártváltó gazember
 lógnánk csontvázal lefelé
 valami hetyke dimenziójú térben
 míg száz lábom elgyalogolna a sírhoz
 a Sixtusi kápolna,
 s benne Michelangelo Buonarotti freskójának
 Krisztusa – ha ütne akkor,
 s mozdulna a képlet,
 vajon melyikünk röpülne a mennybe
 s ki görögne le a pokolba?